

Arrest

nr. 251 779 van 29 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. KAKIESE
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. KAKIESE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 20 september 2019 weigert de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In beroep beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij arrest van 26 november 2020 met nummer 244 851, dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 17 december 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : [R.L.]

voornaam : [L.A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Nicaragua

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/11/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 31/05/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 7, eerste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Dat verzoeker het voorwerp maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen

2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid,, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij gemotiveerd is door het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Deze beslissing dient te worden vernietigd.

Het bevel is gemotiveerd door de loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Dit artikel impliceert dat een bevel 'moet' gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' af gegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet verhoord werd alvorens de beslissing getroffen werd.

Dat de verzoekende partijen derhalve geen kans heeft gekregen om het volgende voor te leggen : hij heeft een hoog diploma en wenst in zijn hoedanigheid van ingenieur een aanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet in te dienen."

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 in samenhang met artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat inzake het verzoek om internationale bescherming van verzoeker zowel de commissaris-generaal als de Raad negatief hebben beslist. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker langer in België verblijft dan toegestaan overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten enkel aan de orde kan zijn "[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", impliceert nog geen formele motiveringsplicht. Verzoeker blijft ook volledig in gebreke enig concreet element dat zijn situatie kenmerkt, en dat maakt dat hij zich zou kunnen beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag, aan te duiden waaromtrent een verdere formele motivering was vereist.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel – dat speelt in het kader van de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid – staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt daarnaast geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “*Het redelijkheidsbeginsel*”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Het in de bestreden beslissing eveneens toegepaste artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Het is niet betwist dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal negatief had beslist inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming en ook de Raad in beroep had geoordeeld dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd. Verder is het evenmin betwist dat verzoeker op dat ogenblik langer in België verbleef dan toegestaan overeenkomstig de wet.

In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”), tenzij – zoals verzoeker correct stelt – meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen zouden verzetten.

Verzoeker beroept zich op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en zowel de commissaris-generaal als de Raad hebben reeds getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er werd geoordeeld dat dit niet het geval is. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar de uitkomst van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Nergens in de uiteenzetting van zijn middel geeft verzoeker aan dat in dit verband nog enig concreet element speelt dat niet reeds grondig is onderzocht en dat kan maken dat hij bij een tenuitvoerlegging van het bevel zou moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker geeft niet aan dat enig concreet gegeven nog een afzonderlijk onderzoek vereiste bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening is gebracht. Nergens brengt hij een begin van bewijs van een mogelijke miskenning van artikel 3 van het EVRM naar voor.

Wat artikel 8 van het EVRM betreft, moet wordt opgemerkt dat verzoeker zich enkel dienstig op de bescherming van dit verdragsartikel kan beroepen voor zover hij met concrete gegevens kan aantonen dat hij in België een privé- en/of gezins- of familieleven zoals bedoeld in dit verdragsartikel heeft opgebouwd. Hij blijft evenwel volledig in gebreke te duiden welk concreet privé- dan wel gezins- of familieleven hij opbouwde tijdens zijn precaire verblijf in België. Er blijkt dan ook niet dat hij zich dienstig op dit verdragsartikel kan beroepen.

Evenmin kan verzoeker overtuigen dat in zijn geval een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan de orde is. Dit artikel voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Evenwel, nergens geeft verzoeker aan dat hij minderjarige kinderen heeft, dat hij een gezins- of familieleven heeft opgebouwd of dat hij gezondheidsproblemen heeft. Op geen enkele wijze geeft verzoeker aan dat omwille van een van deze aspecten de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing problematisch kan zijn.

Dit werd trouwens ook zo vastgesteld door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zo bevat het administratief dossier een stuk van 17 december 2020, genaamd “*evaluatie artikel 74/13*”. Hierin wordt het volgende gesteld:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart dat zijn 2 zussen en een tante hier in België verblijven. Zij behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene.

Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben, noch bij registratie, noch tijdens het verhoor bij DVZ.”

Aldus blijkt dat verweerder wel degelijk voor het nemen van de bestreden beslissing is nagegaan of bepaalde elementen die verzoekers situatie kenmerken de afgifte van een bevel verhinderen, quod non in casu. Gelet op de voorliggende gegevens kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

In het verlengde van de voorgaande bespreking kan evenmin worden vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding, dat deze steunt op een kennelijk onredelijk handelen of dat deze verzoekers belangen op onevenredige wijze zou aantasten.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.3.3. In zoverre verzoeker nog de schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet aanvoert, moet worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarom dit wetsartikel werd miskend

door het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.3.4. Verzoeker betoogt nog dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord en dat hij had kunnen aangeven dat hij een diploma hoger onderwijs bezit en dat hij, in zijn hoedanigheid van ingenieur, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wenst in te dienen. Hij laat echter na te verduidelijken op welke wijze deze elementen tot nieuwe dienstige inzichten hadden kunnen leiden, die zouden hebben verhinderd dat de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker geeft zo zelf ook reeds aan dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in principe impliceert dat bevel moet worden gegeven. Dit geldt weliswaar onverminderd de hogere rechtsnormen, maar de loutere gegevens van het hebben van een hoger diploma en het willen indienen van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn niet van aard te kunnen wijzen op een miskennis van enige hogere rechtsnorm. Door louter aan te geven dat hij een hoger diploma heeft en een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wenst in te dienen – nog daargelaten de vaststelling dat hij daarvan geen enkel bewijs voorlegt – toont verzoeker niet aan dat verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing niet kon vaststellen dat hij zich in het geval van artikel 7 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt of dat enige hogere rechtsnorm speelt die verweerder ertoe had moeten bewegen af te zien van de afgifte van een bevel in toepassing van dit wetsartikel. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat het hebben van een hoger diploma of de wens om een nieuwe verblijfprocedure op te starten in België het afgeven van een bevel om het grondgebied in de weg kan staan. Deze elementen zijn niet opgenomen in enige meer voordelige bepaling in een internationaal verdrag. Aldus kan geen schending van het hoorrecht worden weerhouden.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS